

Зараз

Грейс¹ почервоніла, як рак в окропі. Здавалося, що сонце палало прямо на даху її автівки й обдавало жаром весь салон, але насправді річ була не в цьому. Жінка мала відчуття, ніби хтось підпалив її тіло зсередини.

Поміж її грудей повільно звивалася доріжка з поту, яка нестерпно свербіла. Грейс ледве трималася, аби не запустити руку під сорочку й не витерти вологу геть, але вона стояла в заторі. Автівка була затиснута з усіх боків, і, для повного щастя, поруч із нею зупинилась «ауді», у якій сидів чоловік. Він вилупив очі на Грейс і безсоромно розглядав незнайомку. «А щоб ти, падло, дристало та й дристало, — думала вона. — Іди в сраку, в сраку, в сраку».

— Якщо ви вже встигли відчутти на собі сьогоднішню спеку, — мовила жінка на радіо, — то спішу повідомити, що, за останнім звітом кліматичного аналітичного центру «Autonomy», температура буде тільки рости...

¹ Грейс (Grace) — англ. «Божа милість, благодать». Ім'я героїні та оригінальна назва роману «Amazing Grace Adams» є покликаннями на християнський гімн «Amazing Grace» про духовне прозріння людини з Божої ласки. (Тут і далі прим. пер.)

Грейс завела двигун, щоб заглушити слова, та її погляд упав на годинник на панелі приладів: 12:23. Це якась помилка? Жінка перевірила час на телефоні, що лежав на пасажирському сидінні. От дідько.

Вона запізнювалася. Дуже запізнювалася. Грейс мала забрати торт «Острів любові», який їй приготували на замовлення. Торт, який вона насправді не могла собі дозволити, але на який поклала всі надії. Один, два, три, чотири... Жінка почала проговорювати недієву лічилку, яку частково пам'ятала з психологічного онлайн-курсу. Вона закинула його після перших двох сесій. Наприкінці Грейс зробила глибокий вдих. Тепер джинси прилипли до її стегон. Вона почала вовтузитися з вентиляційними отворами, знову натиснула на кнопку кондиціонера, хоча знала, що він не працює. Тепло від дешевої синтетичної тканини тільки погіршувало ситуацію, тому жінка розвела коліна якомога ширше, намагаючись отримати більше фантомного свіжого повітря.

З телефона роздався дзвінок. Лотте? Ця думка спливла сама собою, коли Грейс нахилилася до дисплея, щоб перевірити. Хоча вона й так здогадувалася, хто це міг бути. Натомість на екрані жінка побачила, як на неї дивиться насуплене обвисле обличчя. Грейс знадобилося кілька секунд, аби зрозуміти, що це її обличчя і що Кейт знову намагається зв'язатися з нею через «FaceTime». Вона відхилилася назад, ближче до дверцят з боку водія. Грейс не хотіла відповідати на дзвінок. І, хоча жінка розуміла, що Кейт не може її бачити, все одно непокоїло відчуття, ніби сестра якось спостерігала за нею. Лотте завжди

потішалася із цього її побоювання. Грейс знала заздалегідь, навіщо їй телефонує Кейт. За останні два тижні сестра залишила купу повідомлень, у які примудрилася вкласти одночасно співчуття та звинувачення: «Мама телефонувала мені й сказала, що вона намагалася зв'язатися з тобою. Вона хвилюється за тебе. Тато також. Це нечесно щодо них... Слухай, подзвони мені й дай знати, що з тобою все гаразд. Тобто я знаю, що не все гаразд, але... Ми всі стурбовані, Грейс...»

Позаду автівки хтось просигналив, і жінка озирнулася, ніби гудок було адресовано саме їй. Затор був величезним, він простягався вздовж усієї вузької дороги, що починається з підніжжя Масвелл-Гілл і закінчується біля стадіону «Емірейтс». Така дорога краще пасувала б до якогось забутого людьми села чи до середньовічних часів, але замість цього вона знову була забита робочими фургонами, міськими автобусами, автівками зі служби доставки та позашляховиками в хаотичному порядку.

— Серйозно? — сколихнула Грейс тишу авто. — Серйозно, засранцю? Яких саме дій ти очікуєш від нас?

Салон машини почав нагріватися з обох боків, і жінка відчула сморід плавленого пластику. Як так вийшло, що вони досі не зрушили ні на метр? Така ситуація нагадувала їй щось — чи книгу, чи телешоу або сценарій... Грейс не могла пригадати. Останніми днями вона ледве пам'ятала власне ім'я. Відкинувшись на сидіння, спробувала напружити мізки й згадати, що останнім часом вислизало з її думок. Але, звісно, не змогла. Це було б смішно, якби не було так

страшно. Неначе якась частина мозку випадала з голови кожного разу, коли Грейс дивилася в інший бік.

З телефона знову донісся дзвінок, і хтось протяжно просигналював. Чоловік досі витріщався на неї, в автівці наростала спека... а тепер ще й якась фігня застрягла тут і дзижчить на вухо. Об шибки билася жирна чорна муха. На скроні виступив піт, і жінка почала ляскати саму себе, бо муха атакувала її, відлітаючи рикошетами по всьому салону з несамовитою швидкістю.

Раптом у задньому вікні машини попереду себе Грейс побачила лице. Це була маленька дівчинка з брудною лялькою, затиснутою в руці. Вона дивилася на жінку не всміхаючись. У машині лунав нав'язливий ритм пісні з радіо, а кістки тремтіли від свердління, що доносилося з дорожніх робіт. І тепер муха сиділа в Грейс на щоці, на руці, у волоссі, а затор усе стояв на місці, і час летів мов навіжений. Їй не можна запізнюватися, тільки не сьогодні, про це не може бути й мови.

І це був той самий момент. З неї досить.

У горло вдарив густий чад випарів, як тільки жінка вийшла з машини. Вона схопила телефон і запхала до задньої кишені кредитну картку та двадцятифунтову купюру. Це все, що їй необхідно. Грейс не хотіла тягати свою сумку в таку спеку: вона й так одяглася не за погодою — в занадто тісні джинси, від яких ноги ніби плавилася. Жінка грюкнула дверима, навела ключі, «кляц» — двері зачинені. І пішла геть, обираючи шлях уздовж білих ліній посеред дороги. Аж тут позаду неї пролунав крик:

— Гей, крихітко! Крихітко! Що, по-твоему, ти робиш? Жінка зупинилася й обернулася.

Це був той самий чоловік з «ауди». Він опустил вікно та намагався перекричати гомін гудків. Грейс помітила загрозу в ревінні двигунів навколо неї, у цьому агресивному атональному звуковому просторі. Але всередині було дивне відчуття, що вона десь поза межами всього навколишнього, ніби все це її не стосується.

— Ти ж не серйозно... — Чоловік почав кричати й так активно розмахувати руками, що жінка побачила плями поту під його пахвами. — Ти маєш повернутися назад до своєї автівки! Ти не можеш залишити її тут!

Грейс відчула, як парує жар від металу машин, що стояли обабіч неї. І всміхнулася до незнайомця. Лише вустами, не очима.

— Змириш із цим, — прошепотіла вона.

Чотири місяці тому

Школа Нортмер-Парк
Лондон
N8 6TJ
nps@haringey.sch.uk

Шановні батьки чи опікуни Лотте Адамс-Керр!

Нам стало відомо, що в цьому семестрі статистика відвідування Лотте впала нижче 70 відсотків і більшість із цих пропусків не були обґрунтовані офіційною заявою. Такий показник є значно меншим від приписів департаменту освіти «Ofsted», викладених у нашому договорі між школою та батьками, що викликає велике занепокоєння.

Отже, відсутність Лотте матиме серйозний вплив на її навчання та досягнення. Як Ви знаєте, дослідження демонструють, що за кожні 19 пропущених днів вірогідність погіршення результатів GCSE зростає.

Ми просимо Вас зв'язатися зі шкільним керівництвом, щоб домовитися про термінову

зустріч із репетитором Лотте, а також із її класним керівником для обговорення проблеми якомога швидше. Дотепер ми не залучали до цієї справи жодних зовнішніх установ. Однак ми зобов'язані повідомляти про повторну або тривалу відсутність учнів.

З повагою
Джон Пауер, директор школи

Спираючись на кухонну стійку, Грейс двічі перечитала листа, але ніяк не могла його осмислити. Жінка насупилася та оглянула конверт. Їй хотілося вірити, що адміністрація припустилася помилки й надіслала листа не тій людині. Але навіть якщо так, Грейс відчула, як тісно стає в легенях, ніби неможливо вдихнути на повні груди.

— Лотте! — покликала вона. Хоча знала, що донька сидить у своїй спальні з навушниками на голові й не може її чути. Грейс окинула поглядом свій ноутбук на столі. На екрані був гівняний японський роман, який вона переклала наполовину чи, радше сказати, половину якого досі не могла довести до пуття. Грейс навіть не хотіла думати про те, наскільки вже прострочила дедлайн. І не бажала замислюватися, що буде, якщо вона не візьме себе в руки, бо не могла дозволити собі підвести бюро перекладів. От ніяк. На іншій роботі їй платили просто смішні гроші, які ледве покривали її рахунки за газ. Грейс викладала французьку дітям віком до дванадцяти років, які навіть не цікавилися її предметом, у початковій школі